

JOSÉ VRIENS

Verbroken vertrouwen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Wie was dat?’ wilde Geert Nederveen weten.

‘De hogeschool, een mentor van Noud,’ antwoordde Dora.

‘Sinds wanneer bellen die naar de ouders?’ bromde Geert. Hij sloeg het volgende blad van de krant om.

Dora bleef staan, met de hoorn nog altijd in haar hand, en keek naar haar man, die zijn ogen op de krant gericht hield. Geert was net terug uit zijn werk en las dan als eerste de krant. Straks zou hij nog even naar zijn volkstuin gaan. Hij werkte in ploegendienst en had daaromheen in de loop der jaren een vast ritueel ontwikkeld, waaraan hij zich strikt hield. Het was toch altijd al een hele omschakeling van dagdienst naar avonddienst, en dan weer nachtdienst, hield hij Dora steeds voor. Dan had je gewoon wat meer structuur nodig dan een normaal werkend mens.

‘Het zal wel weer voor een of andere cursus zijn. Wat hadden ze te melden?’ vroeg Geert zonder op te kijken.

‘Noud is van school gestuurd.’

Dat was voldoende om zijn aandacht te krijgen. ‘Van school gestuurd? Waarom dan? Doe

niet zo raar. Ze kunnen hem toch niet zomaar van school sturen?’

‘Blijkbaar wel. Er volgt nog een brief. Daarom belde die man, om te waarschuwen dat er een brief aankomt.’ Dora ging naar de keuken om de koffiekkan te pakken. Een lichte onrust maakte zich van haar meester, nu het bericht echt goed tot haar doordrong. Noud werd van school gestuurd! Wat betekende dat? Had hij dingen verzuimd te doen? Werkte hij niet hard genoeg? Had hij te weinig punten gehaald? Ze had zich niet echt verdiept in het schoolbeleid. Als hbo-student werd hij geacht dat zelf allemaal te begrijpen en te kunnen regelen. Bovendien snapte ze lang niet alles van de vaak technische termen die gebruikt werden in dergelijke brochures. Met de kan in haar hand liep ze terug naar de woonkamer, en ze schonk nog een keer hun kopjes vol.

‘Dus ze bellen dat er een brief aankomt, maar ze vertellen er niet bij waarover die gaat. Is hij geschorst, of wat?’ wilde Geert weten. ‘En waarom sturen ze die naar ons? Noud regelt toch zelf alles voor school?’

‘Dat vertelde hij er niet bij. Ik weet alleen dat Noud van school verwijderd is, dat was alles wat hij zei.’ Ze ging weer zitten en vouwde

haar handen om haar kopje heen. Ze herhaalde de woorden nog een keer om goed tot zich door te laten dringen wat de man gezegd had. 'Noud is van school gestuurd. Geschorst. Voorgoed. Geert, ze sturen iemand niet zomaar van school. Hij moet toch wel iets heel ergs gedaan hebben. Waarom bellen ze anders naar ons?' Hun zoon studeerde journalistiek aan de hogeschool en zat in zijn vierde en laatste jaar van die studie. Ze had niet eens geweten dat zelfs daar studenten weggestuurd konden worden.

'Waarom dan? Heeft hij zijn schoolgeld niet betaald misschien?' deed haar man schamper. 'Als dat zo is, is het zijn eigen schuld. Hij woont daar in die studentenflat en krijgt zijn post ook daar. Dat kunnen wij toch niet voor hem in de gaten houden? Hij is drieëntwintig! Wat wil je dan?'

'Natuurlijk is dat zijn eigen verantwoordelijkheid. Zo bedoel ik het niet. Daarom sturen ze hem vast niet van school. Hoelang mag hij nog over zijn studie doen? Hij is al vijf jaar bezig. Denk je dat het daarover gaat?'

'Nee, dat kan ik me niet voorstellen. Dan had hij niet eens aan dit schooljaar mogen beginnen. Geld zou het probleem niet moeten zijn. Het schoolgeld heb ik een paar maanden

geleden al op zijn rekening gestort.'

'Wat is er dan wel aan de hand?'

'Hoe moet ik dat weten? Die jongen is nu niet bepaald mededeelzaam wanneer hij thuiskomt. Daarbij brengt hij, als hij thuis is, een groot deel van zijn tijd bij zijn vriendin door. Vraag het aan haar!' viel Geert uit. Hij vouwde met een getergd gebaar het volgende blad van de krant open.

Dora deed er het zwijgen toe. Als Geert zo deed kon ze beter niet doorvragen.

Het klopte wel wat hij zei; Noud zat in het weekend meestal bij Krista, met wie hij al een jaar of twee verkering had. Omdat Krista ook nog studeerde, en bovendien in een andere stad dan waar Noud woonde, zagen ze elkaar alleen in de weekends. Noud was lang genoeg thuis om zijn tas met vuile kleren in de bijkeuken te legen, op zondagavond weer een tas met schone kleren in te pakken en haar keukenkasten af te stropen op zoek naar eten om mee te nemen, voordat hij terugging naar zijn studentenflat. In de tijd dat hij thuis was werkte hij de hele zaterdag ook nog in de plaatselijke supermarkt. Dus bleven alleen de zaterdagavond en de zondag over voor zijn meisje. Begrijpelijk dat hij die het liefst met haar doorbracht in

plaats van met zijn ouders. Natuurlijk kwamen Krista en hij weleens hierheen. Het was niet zo dat ze hem helemaal niet zagen. Maar echt veel over school en zijn studentenleven vertellen deed hij dan niet. En zij vroeg er ook niet te veel naar. Dat irriteerde Noud, wist ze. Hij was geen klein kind meer dat bij de hand genomen moest worden en van niks wist. De vertrouwelijkheid van vroeger tussen moeder en zoon was gesleten sinds hij op kamers woonde. Als ze al iets over zijn leven wilde weten, moest ze dat bijna uit hem trekken.

Krista daarentegen vertelde veel over de studie pedagogiek die ze volgde. Ze zat nu in het derde jaar en vertelde enthousiast over de stages die ze drie dagen in de week liep. Een lieve meid, mijmerde Dora verder. Een jonge vrouw vol plannen. Ze ging voortvarend te werk en hoopte volgend schooljaar af te studeren. Met een beetje geluk was Noud dit jaar al klaar. Hij had een deel opnieuw moeten doen omdat hij de benodigde studiepunten nog niet had gehaald. Daardoor was hij een jaar later klaar dan verwacht, maar dat deden er zoveel volgens hem.

Dora was benieuwd wat er in die brief stond die van school moest komen. Misschien kon ze

beter even naar Noud zelf bellen, bedacht ze opeens. Dat zou ze doen. Wanneer Geert straks naar de tuin was zou ze hun zoon bellen. Een stuk opgeluchter dan een paar minuten geleden ging ze aan de slag met de stapel strijkgoed die op haar wachtte.

‘Geen idee, ma. Hoe moet ik nu weten waarom ze van school naar jou bellen,’ klonk de stem van Noud door de telefoon. Hij sprak lijk en duidelijk articulerend, alsof het hem moeite kostte zijn woorden te vormen.

‘Jij zit daar toch op school. Je wordt van school gestuurd, zei die man,’ herhaalde ze nog een keer. ‘Dat zou in die brief staan die we deze week kunnen verwachten.’

‘Huh, het zou wat. Ze sturen me echt niet zo maar van school,’ hield Noud vol. ‘Iedere leerling die het diploma niet haalt kost hun geld.’

‘Noud, waarom zegt die man dat dan? Als hij beweert dat je je studie niet mag afmaken ben jij daar toch ook van op de hoogte?’

‘Ik weet van niks, ma. Maak je maar geen zorgen, er is vast niets aan de hand. Ik ga hangen. Ik heb zo meteen een interview.’ Hij verbrak de verbinding voordat Dora nog meer kon vragen.

Ze staarde naar de hoorn, waaruit nu de bezetton klonk. Nu wist ze nog niets, en wachten totdat die brief eindelijk op de mat zou vallen wilde ze niet. Dat kon nog wel een paar dagen duren, wat betekende dat ze al die tijd in onzekerheid zou verkeren.

Noud klonk trouwens helemaal niet zo goed, alsof hij ziek was. Misschien had hij wel kougevat. Die studenten zorgden toch ook helemaal niet goed voor zichzelf. Daar maakte ze zich nogal eens zorgen om. Daarbij moest hun zoon naast zijn studie ook werken om de flat te kunnen betalen die hij bewoonde. Geert en zij hadden het niet zo breed dat zij die kosten op zich konden nemen. Hij kreeg wel volledige studiefinanciering, maar ook dat was geen vetpot en lang niet voldoende om van rond te komen. Een bijbaantje was eerder noodzaak dan luxe. Daarom stond hij drie avonden per week tot middernacht in een snackbar achter de fritouse en op zaterdag in de supermarkt. Daarnaast moest hij ook het nodige voor zijn studie doen. Die jongen had het best zwaar, al hoorde ze hem nooit klagen.

Al met al had ze nog steeds geen antwoord op haar vraag wat er precies aan de hand was. Die mentor belde toch niet zomaar om dood-

leuk te vertellen dat Noud van school verwijderd werd? Er moest toch een gegronde reden voor zijn? Dan moest ze het maar eens bij Krista proberen. Zijn vriendin zou beslist meer weten, aangezien zij vaker met Noud praatte, redeneerde Dora. Ze woonden dan wel niet bij elkaar in de stad, maar via computer en telefoon hadden ze vast vaak contact met elkaar.

‘Krista, met Dora. Mag ik je storen?’ begon ze zodra de jonge vrouw de telefoon oppakte.

‘Ja hoor. Anders had ik niet opgenomen. Is alles in orde?’ vroeg ze meteen.

Begrijpelijk, dacht Dora. Zo vaak belde ze niet naar het meisje. ‘Met ons wel. Ik vroeg me af of jij misschien weet wat er aan de hand is met Noud. We werden net gebeld door iemand van zijn school.’

‘O, wat is er dan?’

Mocht ze achter Nouds rug om wel tegen Krista vertellen wat ze gehoord had? Wat als zij van niets wist? Was het niet Nouds taak zijn vriendin op de hoogte te houden? Hij nam het zijn moeder vast niet in dank af als zij hem voor was. Aan de andere kant wilde ze weten wat er precies speelde. Iemand moest toch op de hoogte zijn van de situatie. Dora raakte er steeds meer van overtuigd dat een school niet

binnen een paar dagen tijd besloot iemand weg te sturen. Daar moest heel wat aan zijn voorafgegaan. Daarnaast namen ze de moeite om zich met hen in verbinding te stellen, de ouders van de student. Dat was al helemaal niet gebruikelijk. Alles wat de studie betrof, liep immers via Noud. 'Ik hoop dat jij me dat kunt vertellen. Die man belde om te waarschuwen dat we deze week een brief zouden krijgen waarin staat dat Noud zijn studie niet langer bij hen mag volgen. Hij wordt van school verwijderd.'

'Verwijderd? Zei hij dat echt? Niet tijdelijk geschorst of zo?' De verbazing in Krista's stem klonk oprecht.

'Het is een definitieve schorsing. Hij wordt van school getrapt, om het maar grofweg te zeggen. Ik heb net naar Noud gebeld. Hij beweert dat er niets aan de hand is. Nou vraag ik je! Ze zeggen dat toch niet zomaar zonder reden?'

'Nee, dat lijkt me ook niet. Ik heb werkelijk geen idee, Dora. Misschien kun je beter naar school bellen en om uitleg vragen.'

Dora begreep dat ook Krista niet veel meer wist, of niets wilde zeggen. Nee, zo mocht ze niet denken. Krista zou het vast vertellen als ze meer wist. 'Dat zal ik dan maar doen. Maak je maar niet te veel zorgen, meisje. Als jij er